

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 10780 van 29 april 2008
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van zijn X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse zaken, thans de minister van Migratie- en Asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 6 december 2007 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van het besluit van de minister van Binnenlandse Zaken van 14 november 2007 houdende de terugwijzing van verzoeker.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 22 januari 2008, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 februari 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. MAJD TEYMOURI, die loco advocaat S. VERMANDEL verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE loco C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NABERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

Op 14 november 2007 neemt de minister van Binnenlandse Zaken ten aanzien van verzoeker een ministerieel besluit tot terugwijzing. Dit is het bestreden besluit dat als volgt is gemotiveerd:

“Overwegende dat de hierna nader bepaalde vreemdeling beweert onderdaan te zijn van Marokko. Overwegende dat hij niet werd gemachtigd tot een verblijf in het Rijk; Overwegende dat hij zich meermaals op niet nader te bepalen data in de periode van 7 juni 2006 tot 7 juni 2007 schuldig heeft gemaakt, als dader of mededader, aan verdovende middelen, namelijk cocaïne en heroïne te hebben verkocht, te koop gesteld of afgeleverd aan meerderjarige personen, met de omstandigheid dat het misdrijf een daad van deelneming aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging is; aan verdovende middelen, namelijk cocaïne en heroïne, in bezit te hebben gehad of aangeschaft, met de

omstandigheid dat het misdrijf een daad van deelneming aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging is; aan verdovende middelen, namelijk cocaïne en heroïne, te hebben ingevoerd, met de omstandigheid dat het misdrijf een daad van deelneming aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging is, feiten waarvoor hij op 31 augustus 2007 werd veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 3 jaar met uitstel van 5 jaar voor 18 maanden; Overwegende dat uit de voorgaande feiten blijkt dat hij, door zijn persoonlijk gedrag, de openbare orde heeft geschaad; Overwegende dat de op winstbejag gerichte aard van het misdadige gedrag van betrokkene een ernstig en actueel risico aantoonde van een nieuwe schending van de openbare orde.”

2. Onderzoek van het beroep.

2.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van het redelijkheidsbeginsel. Hij betoogt dat de gevolgen van de getroffen beslissing niet in verhouding zijn met het voordeel dat de Belgische Staat eventueel meent uit deze beslissing te kunnen halen. De door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven het dispositief ontbreekt. Het verbod om gedurende een periode van tien jaar nog op het grondgebied van het Rijk te komen is volkomen onevenredig en dus niet redelijk. Uit een enkele veroordeling wordt afgeleid als zou verzoeker ook naar de toekomst toe een ernstig en actueel risico blijven vormen op schending van de openbare orde.

2.1.2. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Wat het redelijkheidsbeginsel de rechter toestaat, is niet het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (R.v.St., nr. 82.301, 20 september 1999).

Verzoeker betwist niet de feitelijke gegevens waarop het motief van de bestreden beslissing steunt, met name dat hij werd veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 3 jaar met uitstel van 5 jaar voor 18 maanden voor feiten aangaande verdovende middelen.

Verzoeker betoogt dat “het verbod om gedurende een periode van tien jaar nog op het grondgebied van het Rijk te komen (...) volkomen onevenredig en dus niet redelijk (is)”. Artikel 26 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) bepaalt dat de terugwijzings- of uitzettingsbesluiten verbod opleggen gedurende tien jaar het Rijk binnen te komen, tenzij ze opgeschort of ingetrokken worden. De minister beschikt ter zake niet over een discretionaire bevoegdheid.

Verzoeker maakt met zijn betoog niet aannemelijk dat de minister van Binnenlandse Zaken op kennelijk onredelijke wijze heeft besloten tot terugwijzing van verzoeker. Het eerste middel is niet gegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de motiveringsplicht zoals voorgeschreven door artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van artikel 8 van het E.V.R.M. Verzoeker betoogt dat uit de motieven van het besluit niet kan worden afgeleid of er afweging werd gemaakt tussen de motieven van de verwijderingsmaatregel enerzijds en anderzijds de door die maatregel veroorzaakte ontwrichting van diens privé- en gezinsleven. Verzoeker stelt dat uit artikel 8 van het E.V.R.M. volgt dat de overheid dient na te gaan of de noodzaak om in een democratische samenleving de openbare orde, de veiligheid, enz... te beschermen door

een maatregel van verwijdering uit het land opweegt tegen het door artikel 8 van het E.V.R.M. gewaarborgd familieleven. Uit de motieven zelf van een verwijderingsmaatregel moet blijken of die afweging is geschied. Verzoeker betoogt dat die belangenafweging niet is gebeurd, en dat het belang van de staat bij de verwijdering/terugwijzing uiterst miniem is in vergelijking met de schade die verzoeker wordt berokkend.

2.2.2. Artikel 8, lid 2 van het E.V.R.M. luidt als volgt:

“2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van (...) het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten (...).”

De bestreden beslissing stelt dat verzoeker door zijn persoonlijk gedrag, de openbare orde heeft geschaad en dat de op winstbejag gerichte aard van het misdadige gedrag van verzoeker een ernstig en actueel risico aantoonde van een nieuwe schending van de openbare orde. Verzoeker maakt met zijn betoog niet aannemelijk dat de minister van Binnenlandse Zaken op kennelijk onredelijke wijze heeft besloten dat er in zijn hoofde sprake is van een ernstig en actueel risico van een nieuwe schending van de openbare orde. Het tweede middel is niet gegrond.

2.3.1. In een derde middel voert verzoeker de schending aan van de motiveringsplicht. Verzoeker stelt dat het ministerieel besluit onder geen enkel beding wordt gemotiveerd. Verzoeker betoogt dat de overwegingen welke in het vonnis worden gemaakt in elk geval niet als een motivering kunnen worden aanzien, doch hoogstens een manifeste stijlformulering en gestandaardiseerde clausule vormen. Verzoeker stelt dat hij in elk geval niet kan akkoord gaan met de overweging dat de feiten waarvoor hij in het verleden werd veroordeeld een ernstig en actueel risico zouden aantonen van een nieuwe schending van de openbare orde. Dergelijke profetische overweging is louter tendentiekus en op geen enkel objectief gegeven gebaseerd en in die zin dan ook niet afdoende met redenen omkleed. Dergelijke overweging houdt trouwens het absoluut waardeoordeel in dat reclassering in hoofde van verzoeker volkomen onmogelijk zou zijn. Verzoeker stelt dat hij volkomen ten onrechte aan de hand van deze stijlclausule wordt gestigmatiseerd. Verzoeker wenst op te merken dat het in casu gaat om een eenmalige veroordeling en er in zijn hoofde geen sprake is van wettelijke, dan wel bijzondere herhaling. Er kan niet worden voorgehouden dat er sprake zou zijn van een herhaald karakter van het misdadig gedrag van verzoeker waaruit vervolgens een ernstig en actueel risico van een nieuwe schending van de openbare orde zou kunnen worden aangetoond.

2.3.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Indien zoals verzoeker aanvoert deze motivering hoogstens een manifeste stijlformulering en gestandaardiseerde clausule is, betekent dit louter feit op zich alleen nog niet dat de bestreden beslissing niet naar behoren is gemotiveerd. Aan de door voornoemde wetsbepalingen opgelegde motiveringsplicht is voldaan, aangezien de bestreden beslissing duidelijk de met de terugwijzing verband houdende reden vermeldt waarop de beslissende overheid haar beslissing steunt en waaruit blijkt dat zij is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, dat zij die correct heeft beoordeeld en dat zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar besluit is komen. Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat verzoeker de

motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt. Verzoeker voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

Wanneer de Raad als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst treedt hij niet op als rechter in hoger beroep die op aanvraag van de rechtzoekende de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij onderzoekt enkel of de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is.

De bestreden beslissing stelt dat verzoeker door zijn persoonlijk gedrag, de openbare orde heeft geschaad en dat de op winstbejag gerichte aard van het misdadige gedrag van verzoeker een ernstig en actueel risico aantoonde van een nieuwe schending van de openbare orde. De bestreden beslissing is gesteund op het feit dat verzoeker werd veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 3 jaar met uitstel van 5 jaar voor 18 maanden. Een feit dat door verzoeker niet wordt betwist. De bewering van verzoeker dat “dergelijke profetische overweging louter tendentius (is) en op geen enkel objectief gegeven gebaseerd” mist derhalve feitelijke grondslag. De bestreden beslissing, gesteund op de veroordeling van verzoeker, stelt dat hij zich meermaals op niet nader te bepalen data in de periode van 7 juni 2006 tot 7 juni 2007 schuldig heeft gemaakt, als dader of mededader, aan verdovende middelen (...). De bewering van verzoeker dat “niet (kan) worden voorgehouden dat er sprake zou zijn van een herhaald karakter van het misdadig gedrag van verzoeker” mist derhalve feitelijke grondslag.

Verzoeker maakt met zijn betoog niet aannemelijk dat de minister van Binnenlandse Zaken op kennelijk onredelijke wijze heeft besloten dat er in zijn hoofde sprake is van een ernstig en actueel risico van een nieuwe schending van de openbare orde. Het derde middel is niet gegrond.

2.4.1. In een vierde middel voert verzoeker de schending aan van het verbod op dubbele bestraffing en van het redelijkheidsbeginsel. Verzoeker stelt dat het besluit neerkomt op een dubbele bestraffing. Verzoeker stelt dat hij de door de Correctionele Rechtbank te Gent opgelegde gevangenisstraf heeft aanvaard en dat deze op heden in uitvoering is. Deze straf heeft reeds tot doel gehad het evenwicht te herstellen van de ingevolge de door de geïncrimineerde feiten veroorzaakte verstoring van de openbare orde en de veiligheid. Verzoeker stelt dat hij ingevolge deze veroordeling reeds voor een aanzienlijke en afdoende periode van zijn individuele vrijheid werd beroofd. Ingevolge het besluit wordt de bewegingsvrijheid van verzoeker voor een bijkomende periode van tien jaar beknut, hetgeen volkomen disproportioneel en dus tevens onredelijk is.

2.4.2. Reeds bij de bespreking van het eerste middel (2.1.4.) werd gesteld dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de minister van Binnenlandse Zaken op kennelijk onredelijke wijze heeft besloten tot terugwijzing van verzoeker.

De bestreden beslissing is geen strafsanctie maar een administratieve beslissing die volledig los staat van de strafvervolgning. Het "non bis in idem"-beginsel belet niet dat maatregelen of sancties van verschillende orde worden opgelegd voor dezelfde feiten (R.v.St., 7 december 2006, nr. 165.665). Het vierde middel is niet gegrond.

2.5.1. In een vijfde middel voert verzoeker de schending aan van de rechten van verdediging. Hij betoogt dat hij voorafgaand aan het ministerieel besluit op geen enkele wijze gehoord werd met betrekking tot een eventueel te nemen “terugwijzingsbeslissing”.

2.5.2. De rechten van verdediging zijn niet van toepassing op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet. Het vijfde middel is niet ontvankelijk.

3. Uit voorgaande blijkt dat de zaak slechts korte debatten heeft vereist. De verzoekende partij heeft geen middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig april tweeduizend en acht door:

dhr. M. MILOJKOWIC, wnd. voorzitter,
 rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. P. BAEKELANDT, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

P. BAEKELANDT

M. MILOJKOWIC